

UZASADNIENIE

W sprawie M. K. z wniosku skazanej z dnia 9 lipca 2018 roku wszczęto postępowanie o wydanie wyroku łącznego w sprawach, w których została skazana wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w G. z 19 czerwca 2008 r., sygn. akt II K 157/08 za przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione 25 kwietnia 2007 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata; następnie zarządzono wykonanie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z 6 czerwca 2011 r., sygn. akt VII Ko 1506/11;
2. Sądu Rejonowego w G. z 24 czerwca 2010 r., sygn. akt II K 523/10 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk popełnione 13 października 2009 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata; następnie zarządzono wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z 24 lipca 2012 r., sygn. akt VII Ko 1652/12;
3. Sądu Rejonowego w G. z 27 października 2011 r., sygn. akt II K 1053/11 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk popełnione 7 stycznia 2010 r. i 9 stycznia 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwa z art. 278 § 5 i § 1 kk popełnione w okresie od 7 września 2010 r. do 10 marca 2011 r. i od 11 marca 2011 r. do 14 czerwca 2011 r. w warunkach art. 91 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; w miejsce orzeczonych kar jednostkowych wymierzono karę łączną 1 roku pozbawienia wolności; Sąd orzekł wobec skazanej również obowiązek naprawienia szkody;
4. Sądu Rejonowego w G. z 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II K 365/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od 4 stycznia 2010 r. do 10 stycznia 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata; następnie zarządzono wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z 8 czerwca 2016 r., sygn. akt VII Ko 222/16;
5. Sądu Okręgowego w T. z 31 października 2013 r., sygn. akt II K 191/12, zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z 22 maja 2014 r., sygn. akt II AKa 138/14, za przestępstwo z art. 275 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 310 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk popełnione w okresie od maja 2010 r. do 2 czerwca 2010 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności; Sąd orzekł wobec skazanej również środki karny w postaci przepadku oryginału podrobionego weksla przechowywanego w depozycie (...) Oddział O. w B. pod numerem (...) oraz przepadku wtórnika tego weksla przechowywanego w aktach sprawy na karcie 127;

przy czym

wyrokiem łącznym z 9 października 2012 r. Sąd Rejonowy w G., sygn. akt II K 918/12 rozwiązał karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego w G. w sprawie II K 1053/11 z 27 października 2011 r. (punkt I), w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie I. wyroku Sądu Rejonowego w G. w sprawie II K 1053/11 i w wyroku Sądu Rejonowego w G. w sprawie II K 523/10 wymierzył karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i na jej poczet zaliczył M. K. okres wykonywania kary w sprawie II K 1053/11 od dnia 29 maja 2012 r., w pozostałym zaś zakresie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego umorzył.

Dowody; odpisy wyroków SR w G. i SO w T. k.12-24,26,50a,52v,

akta spraw oraz odpisy wyroków, postanowień i pism w sprawach SR w G. II K 523/10, II K 918/12, II K 365/13, II K 1053/11 i SO w T. II K 192/12, II Kop 80/17 k.52v,

dane o karalności k.7-8,52v,

dane z noe sad k.42-44,52v.

Z opinii o skazanej M. K. sporządzonej przez administrację Zakładu Karnego w K. wynika, że jej zachowanie w warunkach izolacji uznać należy za poprawne a opinię o niej generalnie z okresu odbywania kary jako pozytywną. Nie sprawia problemów natury wychowawczej. Jest osobą zdyscyplinowaną, przestrzega porządku wewnętrznego. Wobec przełożonych przyjmuje postawę regulaminową w gronie współosadzonych funkcjonuje zgodnie. Na dobrym poziomie dba o ład i porządek w celi oraz o własny wygląd. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej i nie identyfikuje się z jej zasadami. Czas wolny spędza na zajęciach własnych w celi, na czytaniu książek. Nie korzysta z zajęć sportowych, z zajęć kulturalno oświatowych korzysta na zasadach ogólnych. Nie ma stwierdzonych uzależnień, nie jest zatrudniona i z uwagi na stan zdrowia nie czyni starań o zatrudnienie. Nie był karana dyscyplinarnie, była raz nagradzana. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, żałuje swojego postępowania. Nie podejmowała prób samobójczych ani aktów samoagresji. Nie była uczestniczką zdarzeń, nie stosowano wobec skazanej środków przymusu bezpośredniego. Nie korzysta z systemu przepustkowego. Przebywające na wolności najbliższe osoby skazanej, jej syn, nie chce aby z nim mieszkała po wyjściu z zakładu karnego

Dowód; opinia o skazanej k.46-50,52v.

Skazana M. K. jak wynika z wywiadu środowiskowego w miejscu jej wcześniejszego zamieszkania nie przebywała od 4 lat. Nie utrzymuje kontaktów z matką i tym samym jej matka nie posiada informacji na temat skazanej. M. K. nie była notowana w izbie wytrzeźwień, nie toczą się przeciwko niej postępowania w Wydziale II Karnym Sądu Rejonowego w G. ani w sprawach o wykroczenie.

Dowód; wywiad środowiskowy k.45,52v.

Z uwagi na wydanie wszystkich wymienionych w punktach 1- 5 wyroków przed 1 lipca 2015 roku, w niniejszej sprawie na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015r.), Sąd zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.

Zgodnie z treścią art.85 k.k. w zw. z art. 569§1 k.p.k., aby wydać wyrok łączny- z urzędu lub na wniosek- wobec osoby skazanej prawomocnymi wyrokami, niezbędne jest jednoczesne zaistnienie następujących przesłanek:

- popełnienie przez tego samego sprawcę dwóch lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw;
- wymierzenie za te przestępstwa kary tego samego rodzaju albo innych kar podlegających łączeniu.

Taki zbieg zaistniał w niniejszej sprawie w odniesieniu do czynów objętych wyrokami w sprawach kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego w G. z 27 października 2011 r. o sygn. akt II K 1053/11, w wyroku Sądu Rejonowego w G. z 10 czerwca 2013 r. o sygn. akt II K 365/13 i w wyroku Sądu Okręgowego w T. z 31 października 2013 r. o sygn. akt II K 191/12, ponieważ czyny za które została skazana M. K. tymi wyrokami popełnione zostały przed 27 października 2011 roku to jest przed wydaniem wyroku w sprawie II K 1053/11. Pozostały wyrok wydany wobec M. K. w sprawie Sądu Rejonowego w G. sygn. akt II K 157/08 nie spełnia wymienionych wyżej przesłanek, z uwagi na popełnienie czynów objętych wymienionymi wyrokami w sprawach(w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego w G. z 27 października 2011 r. o sygn. akt II K 1053/11, w wyroku Sądu Rejonowego w G. z 10 czerwca 2013 r. o sygn. akt II K 365/13 i w wyroku Sądu Okręgowego w T. z 31 października 2013 r. o sygn. akt II K 191/12) po wydaniu wyroku w sprawie Sądu Rejonowego w G. II 157/08.

Przedkładając te uwagi na grunt niniejszej sprawy, pierwszym wyrokiem, jaki zapadł wobec skazanej M. K. był wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 27 października 2011 roku, sygnatura akt II K 1053/11, za przestępstwa z punktu II popełnione w ciągu od 7 września 2010 roku do 10 marca 2011 roku i od 11 marca 2011 roku do 14 czerwca 2011 roku. Natomiast kolejny wyrok zapadł wobec skazanej M. K. przed Sądem Rejonowym w G. w dniu 10 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 365/13, za przestępstwo popełnione w okresie od 4 stycznia 2010 roku do 10 stycznia 2010 roku. Po

czym kolejny wyrok zapadł wobec skazanej M. K. przed Sądem Okręgowym w T. w dniu 31 października 2013 roku, sygn. akt II K 191/12, za przestępstwo popełnione w okresie od maja 2010 roku do 2 czerwca 2010 roku.

Zatem przesłanka opisana w art. 85 k.k. została spełniona, bowiem przestępstwa te zostały popełnione zanim zapadł pierwszy wyrok- wyrok z dnia 27 października 2011 roku

Sąd przeanalizował także aktualną kartę karną skazanej i polecił dołączyć akta spraw jednostkowych podlegających objęciem węzłem kary łącznej. Na podstawie aktualnej karty karnej skazanej, ustalono który sąd wydał ostatni wyrok wobec skazanej i rozstrzygnięto kwestię właściwości sądu. Ustalono też, że wcześniej toczyło się postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanej i wyrokiem łącznym z 9 października 2009 r. sygn. akt II K 918/12 S. G. w miejsce kar jednostkowych orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w G. sygn. akt II K 1053/11 w punkcie I oraz Sądu Rejonowego w G. sygn. akt II K 523/10, wymierzył skazanej karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, żaden z tych wyroków nie uległ uchyleniu ani zmianie, nie utracił też mocy w rozumieniu art. 575 § 2 i § 3 kpk.

Sąd miał na uwadze, że skazana obecnie w warunkach izolacji penitencjarnej, prezentuje krytyczny stosunek wobec popełnionych przestępstw, zachowanie jej jest pozytywne, nie uczestniczy w podkulturze więziennej, była raz nagradzana, nie była karana. Te okoliczności sąd ocenia jako niewątpliwie okoliczności wpływające łagodząco na wymiar kary łącznej. Przebywające na wolności najbliższe osoby skazanej – syn – nie chce aby z nim mieszkała po wyjściu z zakładu karnego, co sąd ocenia jako okoliczność obciążającą skazaną. Wskazać należy, iż konieczność wprowadzenia do wykonania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 365/13 wobec M. K., wynikała z faktu zarządzenia wykonania kary uprzednio zawieszanej.

Zgodnie z treścią art. 85 kk sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełni dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające połączeniu. Taki zbieg zaistniał w niniejszej sprawie w odniesieniu do czynów objętych wyrokami w sprawach; w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego w G. z 27 października 2011 r. o sygn. akt II K 1053/11, w wyroku Sądu Rejonowego w G. z 10 czerwca 2013 r. o sygn. akt II K 365/13 i w wyroku Sądu Okręgowego w T. z 31 października 2013 r. o sygn. akt II K 191/12 ponieważ czyny za które została skazana M. K. tymi wyrokami popełnione zostały przed 27 października 2011 roku to jest przed wydaniem wyroku w sprawie II K 1053/11 czyli odpowiednio; przestępstwa z art. 278 § 5 i § 1 kk popełnione od 7 września 2010 roku do 10 marca 2011 roku i od 11 marca 2011 roku do 14 czerwca 2011 roku w warunkach art. 91 § 1 kk, za które została skazana na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od 4 stycznia 2010 roku do 10 stycznia 2010 roku, za które została skazana na karę 1 roku pozbawienia wolności; przestępstwo z art. 275 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 310 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk popełnione w okresie od maja 2010 roku do 2 czerwca 2010 roku, za które została skazana na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzono M. K. za wszystkie te czyny kary pozbawienia wolności – tego samego rodzaju.

Granice kary łącznej określa art. 86 § 1 kk zgodnie z którym sąd wymierza karę łączną od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Skazanej M. K. wymierzono odpowiednio za wymienione przestępstwa kary jednostkowe; 6 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności oraz 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Tym samym możliwe było orzeczenie wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (to jest najsurowsza z kar jednostkowych) do 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności(to jest suma kar jednostkowych).

Kryteria zastosowania zasad łączenia kar wypracowało orzecznictwo, najkrócej można je określić w ten sposób, że im bardziej czyny co do których zapadły kary jednostkowe podlegające połączeniu zostały popełnione w zbliżonym czasie i im bardziej były to czyny podobne tym bardziej uzasadnia to zastosowanie zasady absorpcji i odwrotnie im bardziej czyny te zostały popełnione w odleglejszym czasie i im bardziej były to czyny niepodobne tym w większym stopniu uzasadnia to zastosowanie przy wymiarze kary łącznej zasadę kumulacji. Sąd podziela w tym zakresie podglądy

ugruntowane w orzecznictwie (vide; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 lipca 2008 r. II AKa 93/08 Prok. i Pr. 2009/5/33, KZS 2009/5/57 Wydawnictwo Lex nr.491920).

Przy wymiarze kary łącznej możliwe są zasady kumulacji lub absorpcji (częściowej albo całkowitej). O wymiarze kary łącznej decyduje (poza ogólnymi przesłankami wymiaru kary) podobieństwo podmiotowo-przedmiotowe przestępstw i popełnienie ich w stosunkowo krótkim okresie czasu. Im bardziej podobne są relacje przedmiotowo podmiotowe zachodzące pomiędzy poszczególnymi czynami oraz im bardziej zbliżony jest czas i miejsce ich popełnienia, tym w większym zakresie uzasadnia to zastosowanie zasady absorpcji i odwrotnie im większe są różnice między tymi czynami tym w większym stopniu uzasadnia to zastosowanie zasady kumulacji.

M. K. czynów za które został skazana wyrokami w sprawach orzeczonych w punkcie II wyroku Sądu Rejonowego w G. z 27 października 2011 r. o sygn. akt II K 1053/11, w wyroku Sądu Rejonowego w G. z 10 czerwca 2013 r. o sygn. akt II K 365/13 i w wyroku Sądu Okręgowego w T. z 31 października 2013 r. o sygn. akt II K 191/12 dopuściła się w okresie od 4 stycznia 2010 r. do 14 czerwca 2011 r., były to przestępstwa częściowo tylko podobne, to jest w takim jedynie zakresie iż, popełnione zostały wszystkie z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Jednakże przestępstwa te skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym to jest przeciwko; mieniu (trzy przestępstwa), przeciwko wiarygodności dokumentów (dwa przestępstwa), przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi (jedno przestępstwo). Czyny te wyczerpywały znamiona różnych przepisów kk – z art. 278 § 5 i § 1 kk, 286 § 1 kk, 275 § 1 kk, 270 § 1 kk, 310 § 1 i § 2 kk. Istnieje więc związek przedmiotowo-podmiotowy między czynami M. K., uzasadniający zastosowanie zasady absorpcji, jednakże popełnienie tych czynów w znacznym odstępie czasu, 1 roku i 5 miesięcy to jest od 4 stycznia 2010 r. do 14 czerwca 2011 r. oraz okoliczność, iż nie były to w części podobne przestępstwa przemawia za zastosowaniem zasady jedynie częściowej absorpcji. Nadto za przyjęciem zasady częściowej absorpcji przemawia popełnienie przez M. K. przestępstw na szkodę różnych osób pokrzywdzonych. Sąd podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 1992.06.11 II AKr 114/92 KZS 1992/3-9/49 oraz w orzeczeniu tegoż sądu z 1992.07.02 II AKr 117/92 KZS 1992/3-9/50; „wymierzając karę łączną uwzględnić należy - jak to już wcześniej stwierdzał Sąd Apelacyjny (np. wyrok z dnia 18 kwietnia 1991 r. - II AKr 33/91) - głównie związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich”. A także wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie II AKr 15/91 KZS 1991/3/12 z 1991 03 17 zgodnie z którym; „popełnienie przestępstw podobnych w bliskich odstępach czasu uzasadnia znaczny stopień absorpcji w wymiarze kary łącznej a dopuszczenie się ich na szkodę różnych pokrzywdzonych- odstąpienie od absorpcji pełnej na rzecz częściowej kumulacji, gdyż oznacza niekompletność kryteriów ścisłego związku przedmiotowo-podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw”. Sąd orzekający w pełni te poglądy podziela. Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy podkreślić należy, że nie w całości czyny za które wymierzono kary jednostkowe były czynami podobnymi to jest w zakresie tylko co do grup czynów; przeciwko mieniu, wiarygodności dokumentów. Poza tym czyny te były popełnione przez M. K. w znacznym odstępie czasu 1 roku 5 miesięcy to jest od 4 stycznia 2010 r. do 14 czerwca 2011 r. Te okoliczności uzasadniają zastosowanie zasady tylko częściowej absorpcji. Nadto za zastosowaniem tej zasady przemawiają ogólne zasady wymiaru kary określone w art. 53 kk. Na wymiar kary łącznej nie ma wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw (te okoliczności decydowały o wymiarze kar za poszczególne jednostkowe czyny), jednakże przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, przy czym popełnienie wielu przestępstw, w przypadku M. K. jednego ciągu przestępstw i dwóch przestępstw w warunkach czynu ciągłego jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Sąd orzekający podziela w tym zakresie w pełni stanowisko wyrażone w literaturze – Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll Kodeks karny część ogólna Wydawnictwo Zakamycze 1998 r. komentarz do art. 86 kk teza 7 i literatura tam powołana. Nadto Sąd orzekający w niniejszej sprawie miał również na uwadze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem opinię o skazanej podczas odbywania kar podlegających połączeniu (vide; wyrok SN z 1991.01.22 IV KR 100/90 OSP 1992/6/137). Odnośnie skazanej M. K. opinia o niej z okresu odbywania przez nią kary była pozytywna natomiast opinia o niej z miejsca zamieszkania nie jest pozytywna, bowiem przebywające na wolności najbliższe osoby skazanej – syn – nie chcą aby z nimi mieszkała po wyjściu z

zakładu karnego. Dlatego mając na uwadze powyższe względy, to jest z jednej strony przemawiające za zastosowaniem zasady częściowej absorpcji znaczny odstęp czasu między czynami, których popełnienia się dopuściła, (to jest od 4 stycznia 2010r. do 14 czerwca 2011r.) i popełnienie ich na szkodę różnych osób, a także popełnienie przez skazaną częściowo niepodobnych przestępstw z drugiej strony przemawiające za zasadą absorpcji częściowe podobieństwo czynów Sąd uznał, że należy wobec niej zastosować zasadę częściowej absorpcji. Zdaniem sądu spełniającą wymogi wymiaru kary określone w art.53kk(poza stopniem winy i stopniem społecznej szkodliwości czynów) oraz wymogi zawarte w rozdziale IX kk dotyczące łączenia kar jest wobec M. K. kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł o zaliczeniu, na podstawie art. 577 kpk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w wyroku okresów dotychczas odbytych kar wyroków jednostkowych to jest od 29 sierpnia 2013 r. do 28 lutego 2014 r. i II K 365/13, tj. od 14 marca 2018 r.,

Sąd na podstawie art. 576 § 1 kpk ustalił, iż z chwilą uprawomocnienia się wyroku łącznego, wyroki podlegające połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym. Sąd umorzył na podstawie art. 572 kpk postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego wyrok Sądu Rejonowego w G. w sprawie sygn. II K 157/08 z uwagi na nie spełnienie kryterium czasowego określonego w art. 85 kk stosowanego wobec skazanej w wyroku. Skazana popełnienia czynów za które wymierzono kary co do których orzeczono karę łączną dopuściła się po wydaniu pierwszego wyroku w sprawie – II K 157/08. Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego wyroki jednostkowe objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w G. w sprawie sygn. II K 918/12, gdyż żaden z wyroków objętych tym wyrokiem łącznym nie uległ uchyleniu ani zmianie, nie utracił też mocy w rozumieniu art. 575 § 2 i § 3 kpk.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa (Kasy Sądu Okręgowego w T.) na rzecz r. pr. A. N. 120 (sto dwadzieścia) złotych plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. K. z urzędu kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych plus należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu (pkt. V wyroku łącznego). Podstawą orzeczenia był zgodnie z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714) (w pkt VI wyroku łącznego).

M. K. odbywa obecnie karę pozbawienia wolności, dlatego sąd uznał, mając także na względzie powszechnie przyjętą praktykę w tym zakresie odnośnie wyroków łącznych, że uzasadnia to zwolnienie jej od opłaty i obciążenie wydatkami Skarbu Państwa na podstawie art.624§1kpk, i 17 ust.1 ustawy z 23 06 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami).

Sędzia

/Zbigniew Lewczyk/

ZARZĄDZENIE

1\odnotować w kontrolce uzasadnień,

2\odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy z urzędu,

2\przedłożyć akta s. referentowi z apelacją albo za 14 dni od doręczenia,

Toruń 21 listopada 2018r.